

Amb motiu del Dia Internacional de la Dona i la Nena a la Ciència, quatre treballadores del centre de recerca de la Fundació Pasqual Maragall, el Barcelonaβeta Brain Research Center (BBRC), rememoren la seva infantesa.

“He passat de somiar en ser una aventurera, a treballar en projectes clínics per millorar el món en el qual vivim”

- El BBRC, és l'únic centre d'investigació europeu dedicat íntegrament a la prevenció de la malaltia d'Alzheimer i a l'estudi de les funcions cognitives afectades en l'envelliment sa i patològic.
- Més del 50% de la plantilla del BBRC està formada per dones.
- Buscant en la memòria, quatre de les científiques del centre, treuen a la llum els seus records i somnis de quan eren petites; i ens expliquen en quina mesura han influït en les posicions professionals que ocupen avui.

Barcelona, 11 de febrer de 2019.- El dilluns 11 de febrer se celebra a tot el món el **Dia Internacional de la Dona i la Nena a la Ciència**, impulsat l'any 2015 per l'Assemblea General de les Nacions Unides amb l'objectiu d'aconseguir un accés i una participació plena i equitativa en la ciència, i assolir la igualtat de gènere i l'apoderament de les dones i les nenes.

Al centre de recerca de la Fundació Pasqual Maragall, el Barcelonaβeta Brain Research Center (BBRC), hi treballen prop d'una trentena de dones, més del 50% de la plantilla, dedicades a la recerca i a donar-li suport. Amb motiu de la commemoració d'aquest dia, quatre dones del BBRC que ocupen diferents posicions de la carrera científica, expliquen la seva experiència.

Karine Fauria, gerent de recursos científics

“De petita volia ser paleontòloga. El meu pare m'havia fet una motxilla de tela amb llocs per posar martells, pinces, pinzells, bossetes, etc., i anava a tot arreu amb aquesta motxilla! Després vaig decidir que volia ser arqueòloga, viatjant pel món en avionetes, com una aventurera (soc generació Indiana Jones, alguna cosa s'ha quedat implantada al meu cervell). Al final, quan vaig començar a estudiar l'assignatura de Biologia, vaig descobrir la Geologia (pas obligat per fer Paleontologia o Arqueologia) i no em va agradar gens! És llavors quan vaig orientar-me cap a l'evolució, la genètica de poblacions, i vaig trobar moltes coses satisfactòries sobre les teories de l'evolució.

Fent el meu doctorat i postdocs en Neurociència, vaig completar els meus somnis de nena viatjant a llocs diferents, tant per fer experiments a la natura, com per assistir a congressos o per viure. Al final, el que em quedo de la ciència és amb la meva trajectòria final: he passat de somiar en ser una aventurera, a treballar en projectes clínics per millorar el món en el qual vivim.”

Marta Crous-Bou, investigadora principal

“De ben petita, recordo que una de les meves activitats preferides era jugar al jardí de casa de la meva àvia a posar mosques, formigues i tot tipus d’insectes en gots de plàstic (amb o sense aigua) per poder mirar-los, tocar-los, comptar quantes potes o ales tenien, etc. Fins i tot, més d’una pobra papallona va quedar-se sense ales perquè tenia la teoria que, si et posaves la pols de les seves ales a sobre, podries volar com ho feien elles! Malauradament, la hipòtesi no es va confirmar després d’uns quants intents... Però la curiositat allà va quedar! Des de molt d’hora vaig tenir clar que volia ser veterinària o biòloga com aquells que veia als documentals, com la Jane Goodall, que estaven tot el dia amb animals. Més endavant, vaig anar canviant la biologia de bota (de camp) per la de bata (de laboratori), que diuen en el meu camp, i pensava que mirant les coses petites algun dia faria un gran descobriment!

Ara que han passat els anys, puc dir que la ciència m’ha aportat de tot. Des de molt d’esforç, dedicació, sacrificis i més d’una frustració, a experiències molt gratificants, moltes alegries, aprenentatges i la possibilitat de conèixer moltes persones molt interessants que han tingut una influència bestial en la meva vida, tant professional com personal. En definitiva, el que més m’agrada de la ciència és tenir la sensació que amb la meva feina faig alguna cosa per millorar la vida de les persones, i especialment, tenir l’oportunitat de contribuir a buscar solucions quan les persones estan malaltes. Òbviament no sempre és tan idíl·lic, però pensar en això és el que em fa seguir motivada!”

Natàlia Vilor-Tejedor, investigadora post doctoral

“Crec que el meu interès per la ciència va despertar des de ben petita, ja que tot i no ser-ne conscient, sempre he tingut inquietud per totes les activitats i jocs més ‘de ciències’. Al principi volia ser metge, després vaig canviar a enginyera, i finalment matemàtica i doctora en Biomedicina. El meu primer referent conscient va ser el de Marie Curie com a icona de la perseverança a la ciència, però al llarg de l’etapa universitària vaig tenir la possibilitat de conèixer dones a les quals admiro i que juguen un paper importantíssim dins de la ciència, i de la manera com jo la veig. Són la Prof. Malu Calle, i la Prof. Lupe Gómez. Per a mi, elles són el meu autèntic referent!

En la meva trajectòria científica he viscut experiències i inquietuds molt enriquidores, i he pogut participar en grups de treball i entorns que m’han fet créixer com a persona. El que més m’agrada és el fet de pensar que el que estic fent pot ajudar a desenvolupar la recerca d’altres persones i que estic ajudant a fer avançar la nostra societat. Concretament, estic veient que fa uns anys malalties com l’Alzheimer eren totalment desconegudes, i ara amb la recerca que s’està fent i a la qual hi estem contribuint, podem avançar a millorar, com a mínim, la qualitat de vida de molta gent. I això, al final, és la nostra pròpia qualitat de vida! Per a mi, no hi ha satisfacció més gran que gaudir de la teva feina”.

Anna Brugulat, investigadora predoctoral

“Sincerament, abans d’entrar a treballar al centre de recerca de la Fundació Pasqual Maragall, no havia pensat en la possibilitat de dedicar-me a la ciència. Durant molts anys, vaig voler ser guia turística, perquè m’encanta viatjar, organitzar i tractar amb les persones. Però finalment em vaig decantar per estudiar Psicologia a la Universitat de Girona. No va ser fàcil perquè durant la carrera vaig tenir molts dubtes de deixar-la, fins que vaig començar amb les

assignatures de Psicobiologia, Neurociències i Neuropsicologia. En elles vaig començar a veure clar quin era el meu lloc dins la Psicologia!

En la meua carrera professional he tingut diferents referents. Personalment, els meus referents sempre seran els meus pares, ja que d'ells he après que sempre s'ha d'anar endavant, aprendre de tot i de tothom, i que s'ha de lluitar per allò que una vol sense deixar de ser humil. En l'àmbit professional, en els meus inicis van ser els professors Teia Romero i Jordi Gich, que em van aportar coneixement, però també passió per la Neuropsicologia. Ara, en el món de la recerca, Juan Domingo Gispert ha estat i és el meu mentor. Amb ell he après a estimar la ciència, ja que desprèn una dedicació i passió en cadascun dels seus projectes que fa que et generis preguntes constantment i que sempre vulguis seguir avançant per aportar nou coneixement. Gràcies a ell, amb paciència m'ha fet veure que dins la investigació puc trobar-hi el meu lloc.

Tot i que encara estic a les primeres etapes de la carrera científica, ja puc dir que la ciència m'ha aportat tres coses principals. M'ha permès conèixer persones increïbles, m'ha aportat una inquietud cap al coneixement i una motivació per superar-me cada dia més, i la satisfacció de saber que a través de la investigació puc aportar, poc a poc, el meu granet de sorra en la investigació de la Malaltia de l'Alzheimer. I és que, no sé què te la ciència que t'enganxa!"

Sobre la Fundació Pasqual Maragall i el BBRC

La Fundació Pasqual Maragall és una entitat sense ànim de lucre que va néixer l'abril del 2008, com a resposta al compromís adquirit per Pasqual Maragall, exalcalde de Barcelona i expresident de la Generalitat de Catalunya, quan va anunciar públicament que li havien diagnosticat la malaltia d'Alzheimer. Dirigeix la Fundació el Dr. Jordi Camí, i la presideix Diana Garrigosa, esposa de Pasqual Maragall, qui ostenta el càrrec de president d'honor. La missió de la Fundació és promoure la recerca per prevenir l'Alzheimer i oferir solucions que millorin la qualitat de vida de les persones afectades i la dels seus cuidadors.

El 2012, la fundació va impulsar el Barcelonaβeta Brain Research Center (BBRC), que és l'únic centre d'investigació europeu dedicat íntegrament a la prevenció de la malaltia d'Alzheimer i a l'estudi de les funcions cognitives afectades en l'envelliment sa i patològic.

Para a més informació: www.fpmaragall.org i www.barcelonabeta.org

CONTACTE

Agència de Comunicació
ATREVIA
Albert Rimbau
arimbau@atrevia.com
93.419.06.30

Àrea de Comunicació
Fundación Pasqual Maragall
Cristina Prados
cprados@fpmaragall.org
93.316.09.90

Amb el suport de:

FUNDACIÓN
RAMÓN ARECES

FUNDACIÓN
ACS

Allianz

Sabadell
Fundació

Agbar
Fundació

vopi

fundació
abertis